

gøre opmærksom paa, at den findes ikke omtalt i den Udtalelse, som er udsendt, men ikke desto mindre er det rigtigt, at Spørgsmaalet har været drøftet i Raadet, og at man dér vel har tænkt sig fra alle Sider, at det kunde blive nødvendigt at underbygge en Stabiliserings- eller Opgangsbestræbelse med en Valutakredit. Det glæder mig ogsaa, at det ærede Medlem, som førte Ordet for Venstre, var klar over, at det jo ikke var noget for Danmark særegent, at man vilde gøre noget saadant. Jeg har set, at den Mand, som er Ordfører for Venstre i Landstinget, har søgt at undergrave Tanken om Nødvendigheden af en Kredit ved Bemærkninger i Dag i „København“, som savner alt sagligt Grundlag. Jeg gør opmærksom paa, at det er rigtigt, hvad den højtærede Ordfører for Venstre her siger, at her vilde vi handle ganske paa samme Maade, som Sverige har gjort. Sverige, som har bragt sin Krone i Pari, har netop i det sidste Aar maattet tilvejebringe en stor Kredit i Amerika, jeg tror paa 30 Mill. Dollars, altsaa lidt mindre end den, som her foreslaas, for at kunne underbygge sin Fastholdelse af Kronens Pari. Det ærede Medlem Hr. Lange betegnede denne Kredit som en Reserve, og jeg er ganske enig i hans Betragtning, at den maa være en Reserve, selvfølgelig ikke en Reserve, der som visse Reservefonds aldrig bliver benyttet, men en Reserve, som er egnet til at benyttes, men derimod ikke en Anskaffelse, som bruges til at sælge Dollars billigt, hvad det ærede Medlem meget rigtigt kritiserede som en aldeles umulig Valutaforanstaltning.

Derimod tror jeg, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard ved nærmere Overvejelse maatte kunne bringes til at indrømme, at den af Regeringen forelagte Form, Kredit under Statens Garanti, er at foretrække for et af Staten optaget Laan, hvilket den ærede Ordfører for Venstre anbefalede, altsaa et Laan i Amerika paa 230 Mill. Kr., stillet til Disposition for Nationalbanken, eller en Kredit, optaget af Staten, stillet til Disposition for Nationalbanken. Det forekommer mig, at netop ved at gøre det, som her foreslaas: at lade det være en Kredit, som Nationalbanken optager sammen med Staten, gør man det samme, som den svenske Rigsbank gør.

Den svenske Rigsbank er jo, i Modsætning til den danske Nationalbank, intet privat Foretagende, men en faktisk Statsbank, en Statsbank, der er stillet ganske ejendommeligt, for saa vidt som den

ikke er under Regeringens, men under Rigsdagens Kontrol, en Statsbank, som i høj Grad staar til Ansvar for Rigsdagen i Sverige, endogsaa saaledes, at Regeringen vel maa forhandle med den, men den maa aldrig tage en Beslutning i Regeringens Repræsentants Overværelse, det er overfor Rigsdagen, den staar til Ansvar, altsaa en Statsbank af en ganske særegen Karakter. Men denne Statsbank har i Loven om Rigsbanken en Bemyndigelse eller Ret til, naar saadant af „Fuld-mægtigene“ — det er altsaa Direktionen — anses for nødvendigt, at anvende udenlandsk Kredit i Form af Laan eller Kreditiv indenfor Beløb, som angives i Bankens Reglement. Det vil sige, at denne Bank har Ret til i saadanne Øjemed, som her er Tale om, Valutaøjemed, at optage Kreditiv, altsaa Kredit eller et Laan, alene indenfor Reglementets Beløb og ellers med Rigsdagens Billigelse. Med andre Ord, Banken og Staten virker i Fællesskab til Optagelse af det. Saa nær som man kan komme det samme Forhold, kommer man jo i det Forslag, som den højtærede Statsminister har forelagt her, naar det bliver en af Nationalbanken optagen Kredit under Statens Garanti.

Enig er jeg derimod med det ærede Medlem Hr. N. Neergaard i, at Formen — Bestemmelserne om, hvorledes denne Kredit skal optages, og eventuelt Statens Ansvar udtrykkes i, at denne selv direkte træder ind om 2 Aar, i Stedet for, som det ærede Medlem Hr. N. Neergaard anbefaler, at den træder ind straks —, at Formen herfor kunde være Genstand for Forhandlinger og eventuel Omdannelse. Det kan sikkert være nødvendigt, thi i den af mig omtalte Udtalelse af den ærede Landstingsmand Hr. Madsen-Mygdal, som findes i Artiklen i „København“ i Dag, og som betegnes som en saglig Kritik, findes der følgende Paa-stand: at Forholdet mellem Stat og Nationalbank er dette, at Statens Tab kan blive de 200 Mill. Kr., medens Nationalbankens Tab begrænses til 30 Mill. Kr. Naar denne Betragtning betegnes som saglig, kan det kun skyldes den Opfattelse, at den vedkommende mener, at den er saglig, men den har ingen som helst Sammenhæng med Sagen selv, fordi den Paastand, at Statens Tab her kan blive 200 Mill. Kr., medens Nationalbankens er begrænset til 30 Mill. Kr., intet som helst har med det Forhold, som vi her drøfter, at gøre. Det kan kun spille paa den populære Opfattelse, som ogsaa har gjort sig gældende overfor Egaliseringsfonden, at det, naar man anvendte det Udtryk, at dens Midler var